

Arrest

nr. 239 182 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2020 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in oktober 2019 en dient op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 november 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 23 december 2019.

Op 8 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd verzoeker diezelfde dag bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Saho origine. U verklaart dat u op 1 januari 1991 bent geboren te Debi.

U verliet uw land en u begon uw tocht naar Europa in 2010 via Ethiopië, Soedan en Egypte. U ging per boot van Egypte naar Italië. Op zee werd u gered door de Italiaanse overheden. Uw vingerafdrukken werden door de Italiaanse autoriteiten genomen. U diende er een verzoek om internationale bescherming in.

In Italië werd u geselecteerd voor relocatie naar Spanje. U ging daarop naar Spanje waar uw vingerafdrukken werden genomen en waar u een verzoek om internationale bescherming indiende.

In Spanje kon u aanvankelijk in een woning verblijven en kon u taalles volgen. Na drie maand besloot u om Spanje te verlaten en ging u naar Frankrijk. U bleef twee maand en twintig dagen in Parijs. Vervolgens ging u verder naar Duitsland. U vroeg er internationale bescherming maar u werd terug naar Spanje gestuurd omdat uw verzoek om internationale bescherming in Spanje werd behandeld.

Wederom in Spanje kon u naar een opvangcentrum. U vond de levensomstandigheden in Spanje niet goed waardoor u opnieuw het land verliet en opnieuw naar Duitsland ging. Duitsland weigerde wederom om u internationale bescherming te geven omdat u al over een beschermingsstatus zou beschikken. U moet vijf maand in de gevangenis in Duitsland omdat u het inreisverbod heeft genegeerd.

U verklaart dat u na het uitzitten van uw straf naar België kwam en op 17 oktober 2019 een verzoek indiende om internationale bescherming.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS legt u geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legde u documenten voor i.v.m. uw internationale verzoeken om bescherming in Duitsland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde **bijzondere procedurele noden** kunnen worden aangenomen.

Uit de email van uw raadvrouw, meester H. v. W., van 29 november 2019 blijkt immers dat uw moedertaal Saho is. Uw raadvrouw verklaart dat u **absoluut onvoldoende Arabisch spreekt om een persoonlijk onderhoud in het Arabisch te doen**. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een tolk Saho voorzien en werd het persoonlijk onderhoud dat op 12 november 2019 was voorzien met een Arabische tolk geannuleerd en werd een persoonlijk onderhoud gepland met een tolk Saho, zoals door uw raadvrouw werd geopperd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegde bij de DVZ blijkt dat u een beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje. Uit de documenten van Duitsland blijkt immers dat u in Spanje een Schutzstatus haben (vertaling: dat

u in Spanje een beschermingsstatus heeft verkregen) (zie Abschiebungsandrohung – Durchführung des Aufenthaltsgesetzes (AufenthG) van 9 september 2019, p 3). Deze vaststelling werd verder bevestigd door het “Eurodac Search Result” dat in uw administratief dossier werd gevoegd, waaruit blijkt dat u immers reeds internationale bescherming werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota “Eurodac Hit ‘M’”, waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw “Eurodac Search Result”).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Spanje gelden. In het bijzonder verklaart u dat u vreest dat u in Spanje geen werk en huisvesting zal vinden. Daarenboven verklaart u dat u in Spanje te maken had met racisme.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, de tolk Saho opmerkte dat er communicatieproblemen waren tijdens het persoonlijk onderhoud. De tolk verkoos er dan ook voor om het persoonlijk onderhoud stop te zetten uit vrees dat niet alles correct vertaald zou worden.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw **verklaringen bij de DVZ** aflegde in het Arabisch. Op uw annex 26, opgemaakt op 17/10/2019, verzoekt u immers dat u een tolk Arabisch wenst die u bijstand zou verlenen tijdens het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming. U legt uw verklaringen bij de DVZ op 12 november 2019 dan ook af met de hulp van een tolk Arabisch. Uit het verslag van uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat dit gehoor op een normale wijze en vlot is verlopen. U maakte geen bezwaar tegen de tolk Arabisch en het verloop in het Arabisch en vroeg op geen enkel ogenblik om een andere tolk tijdens het verhoor. U kon zich goed verstaanbaar maken en u en de tolk begrepen elkaar goed. U slaagde er probleemloos in om alle vragen te beantwoorden en alle nieuwe elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming aan te brengen en deze voldoende toe te lichten. U gaf op het einde van het verhoor op de DVZ, op de vraag of u nog iets wenste toe te voegen, alleen aan dat u hier graag de taal wilt leren. Het is niet aannemelijk dat u, wanneer u effectief problemen zou hebben ondervonden met de taal, u hier niets van zou hebben gezegd. (zie ‘Vragenlijst CGVS’, d.d. 12 november 2019 en ‘Verklaring DVZ’ d.d. 12 november 2019). U formuleerde niet enige opmerking of kritiek met betrekking tot de Arabisch tolk en gesproken taal tijdens uw verhoor. U maakte op geen enkel ogenblik gewag van eventuele communicatie- of andere problemen met de tolk en/of het verloop van het gehoor, en gaf nergens aan u niet voldoende te kunnen uitdrukken, laat staan omwille van de taal en de tolk het gehoor te willen stopzetten en/ of met een andere tolk te willen verder zetten.

U ondertekende, nadat het u in het Arabisch werd voorgelezen, het verslag van uw interview op de DVZ, waarmee u aangaf dat de hierin vermelde opmerkingen en inlichtingen oprecht en correct zijn en u het gehoorverslag aanvaardt. Er dient tevens te worden opgemerkt dat de Duitse autoriteiten, waar u ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, u een Arabische versie bezorgden van de ‘Belehrung bei Auslieferung und Ausweisung’ (vertaling: instructie voor levering en uitwijzing). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat u in Duitsland ervoor koos om uw procedure in het Arabisch te laten verlopen.

Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd of alles goed is verlopen tijdens uw gesprek bij de DVZ, bevestigt u dit (zie notities CGVS, p 2). Het is na tussenkomst van uw raadvrouw dat u aangeeft dat u de tolk wel verstond, maar dat de tolk u niet verstond (zie notities CGVS, p 2). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt of u de vragenlijst van de DVZ heeft nagelezen en of alles correct werd neergeschreven, zegt u dat u het niet heeft gemerkt, dat u het niet zeker bent (zie notities CGVS, p 2). Het is bevreemdend dat u niet meer moeite heeft gedaan om u van de juistheid van de inhoud van de vragenlijst te verzekeren indien u problemen heeft opgemerkt bij de vertaling.

Bovendien dient geconstateerd te worden dat u tijdens het hele **persoonlijk onderhoud bij het CGVS** op geen enkel moment aangeeft dat u communicatieproblemen zou ondervinden met de tolk Saho. De tolk geeft aan dat u wel degelijk Saho spreekt maar dat u een ander dialect spreekt (zie notities CGVS, p 26). Het is alleen op het einde van het onderhoud, wanneer de tolk heeft aangegeven dat er communicatieproblemen zijn, dat u zegt dat u de taal wel begrijpt, maar dat de tolk niet goed in Saho is. U zegt vervolgens dat de tolk wel Saho spreekt, maar niet zo goed (zie notities CGVS, p 26). Hoewel de tolk zelf aangaf dat er een probleem was omwille van een ander dialect, verklaarde ze wel dat het persoonlijk onderhoud voor 90% correct werd vertaald (zie notities CGVS, p 25). Er kan dus worden vanuit gegaan dat op zijn minst de kern van uw verklaringen juist werd weergegeven en dat duidelijk is wat de grote lijnen van uw asielmotieven zijn.

Het is bovendien niet aannemelijk dat u bij de DVZ verklaarde dat er **geen besluit werd genomen over uw verzoek om internationale bescherming** (zie Verklaring DVZ, vraag 22, opgemaakt op 12 november 2019) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS initieel antwoordt op de vraag of u een vluchtelingenstatus werd toegekend in Spanje, dat u alleen een 'manquasasi' had ontvangen. Wanneer opnieuw werd gepolst of u als vluchteling werd erkend, zegt u - opnieuw - dat u **geen verblijfsvergunning heeft gekregen** (zie notities CGVS, p 15). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat **u werd erkend als vluchteling** (zie notities CGVS, p 23). Het is niet aannemelijk dat dergelijke tegenstrijdige verklaring te wijten is aan vertaalproblemen. Het lijkt eerder dat u de Belgische asielinstantie intentioneel tracht te misleiden. **Uit uw verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat u in Spanje over een verblijfsstatus bezit.**

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wanneer u in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd gevraagd waarom u in Duitsland wenst te verblijven "... In Deutschland sehen Sie für sich eine bessere Perspektive für die Zukunft als in Spanien. Alle Ihre Freunde und Landsleute mit denen Sie gemeinsam geflüchtet sind, würden sich in Deutschland befinden. In Spanien würden Sie niemanden kennen. Sie möchten die deutsche Sprache erlernen und danach eine Ausbildung machen, eine solche Möglichkeit sehen Sie in Spanien nicht. Ausserdem lebe Ihre Schwester in Dänemark. Räumlich betrachtet, sei Deutschland näher an Dänemark als Spanien...." (samenvattend : U verkiest in Duitsland te blijven omdat u er

andere Eritreërs kent en omdat u in Spanje niemand kent; omdat u de Duitse taal wil leren en een opleiding in Duitsland wil volgen en omdat uw zus in Denemarken woont en Duitsland dichterbij Denemarken ligt dan Spanje.) **Hieruit blijkt geenszins dat u een vrees heeft ten aanzien van Spanje, waarvoor u internationale bescherming zou behoeven.**

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS **slaagt u er geenszins in om aannemelijk te maken dat u internationale bescherming behoeft omwille van uw levensomstandigheden in Spanje.** U haalt aan dat u in Spanje werd geconfronteerd met **racisme**. Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen had met de Turkse bewoners van het vluchtelingenkamp waar u verbleef. U geeft aan dat ze problemen maakten wanneer u bijvoorbeeld een tweede keer om eten ging (zie notities CGVS, p 24). U geeft tevens aan dat de Spaanse bevolking, eens ze weten dat u van Eritrea bent, een bepaalde manier van spreken hebben (zie notities CGVS, p 23). Verder haalt u aan dat het in Spanje moeilijk is om **werk** te vinden en huisvesting (zie notities CGVS, p 22). U zegt dat u geen werk kon vinden omdat u de gepaste documenten niet had (zie notities CGVS, p 11). U geeft aan dat u 39 euro moest betalen om een document te verkrijgen. Wanneer u wordt gevraagd of u misschien met dit document kon werken, zegt u: 'misschien. Er is een kans, maar ik ben niet zeker of ik het zou krijgen of niet.' Het is niet aannemelijk dat u zich niet beter zou hebben geïnformeerd over het document dat u nodig zou hebben om te kunnen werken. U heeft bijgevolg onvoldoende stappen gezet en onvoldoende informatie gezocht om tot de Spaanse arbeidsmarkt toegang te krijgen. U haalt tevens aan dat u geen kans zou maken op de arbeidsmarkt indien u de **Spaanse taal** niet onder de knie zou hebben (zie notities CGVS, p 11). De Spaanse overheid gaf u echter de kans om Spaans te leren. U heeft echter zelf deze lessen stopgezet omdat u het niet goed vond dat de lessen eens wel en dan niet doorgingen (zie notities CGVS, p 12). Ook hier heeft u onvoldoende actie ondernomen om het Spaans te leren terwijl u hiertoe wel de kans kreeg. U verklaart verder dat u geen **huis** kon vinden zolang u geen werk had. Echter, ook hiervoor heeft u geen stappen ondernomen. Er dient vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Spanje, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Spanje dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. U legde bij de DVZ documenten voor afkomstig van de Duitse autoriteiten, die u in kader van uw verzoek om internationale bescherming werden gegeven. Deze documenten werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003).

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing en uit het gehoorverslag blijkt dat hij niet werd gehoord in een taal die hij begrijpt. Verzoeker verklaarde dat hij de tolk Arabisch tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wel begreep, maar dat de tolk hem niet zo goed verstond. Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf de tolk een paar keer aan dat zij verzoeker niet goed begreep. Ook de dossierbehandelaar zelf merkte op dat verzoeker en de tolk Saho spraken maar met een ander accent. Uiteindelijk vroeg de tolk om het gehoor stop te zetten en op aandringen van de dossierbehandelaar bevestigde de tolk dat ze voor ongeveer 90% zeker was van wat ze tot dan toe had vertaald. Op het einde van het gehoor gaf verzoekers raadvrouw aan dat op basis van dit gehoor geen beslissing kon worden genomen, gelet op de communicatieproblemen bij het CGVS en bij de DVZ. In de bestreden beslissing werd toch geoordeeld op basis van deze verklaringen en werd op de communicatieproblemen ingegaan. Verzoeker aanvaardt dit niet: verzoeker heeft zelf verklaard dat de tolk bij de DVZ zijn antwoorden niet verstond, reeds voor het gehoor bij het CGVS was er een e-mail verstuurd om de problemen aan te geven, tijdens het gehoor bij het CGVS gaf de tolk zelf al snel aan dat er problemen waren en de dossierbehandelaar zelf merkte na de pauze op dat verzoeker en de tolk een ander dialect spraken, de tolk gaf aan dat ze ongeveer 90 % van verzoekers verklaringen correct heeft vertaald zodat verzoeker zich afvraagt welke 10 % dan niet correct is vertaald.

Deze werkwijze houdt ook een schending in van artikel 20 van het KB van 11 juli 2003 omdat dit in zo'n geval voorschrijft dat moet voorgesteld worden aan verzoeker om zelf een tolk mee te brengen of dat hem de mogelijkheid moet worden geboden om een geschreven verklaring op te stellen. De commissaris-generaal kan enkel een geldige uitspraak doen op basis van de elementen waarover hij beschikt, wanneer de verzoeker geen gevolg kan of wil geven aan deze mogelijkheid.

2.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om internationale bescherming de bijstand vroeg van een tolk Arabisch (administratief dossier, stukken DVZ, bijlage 26). Het onderhoud voor de DVZ van 12 november 2019 gebeurde met een tolk Arabisch, verzoeker ondertekende deze verklaringen en verklaarde dat de vermelde inlichtingen oprecht zijn. De vragenlijst van het CGVS werd op 12 november 2019 ingevuld met behulp van dezelfde tolk en verzoeker bevestigde dat de bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het CGVS op 23 december 2019 blijkt dat verzoeker eerst verklaarde dat alles goed verlopen was tijdens zijn interview bij de DVZ (notities persoonlijk onderhoud, p. 2), maar dat hij na tussenkomst van zijn advocaat opmerkte dat hij bij de DVZ de tolk wel begreep, maar dat de tolk hem niet zo goed verstond. Inzake de vragenlijst van het CGVS ingevuld met dezelfde tolk, stelde hij dat hij niet zeker weet of alles er correct op stond (notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dan dat de tolk Saho de verklaringen van

verzoeker weergaf. Na de pauze merkte de protection officer op dat verzoeker en de tolk allebei Saho spreken maar met een ander accent (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker geeft dan een uitleg over Saho en Tigrinya en de religies in Eritrea (p. 16 – 18). Het onderhoud gaat verder en op p. 23 van de notities van het persoonlijk onderhoud, dat in totaal 28 pagina's telt, wordt voor het eerst vermeld dat de tolk aangeeft dat het niet lukt om te vertalen. Op dat ogenblik gaat het over het racisme dat verzoeker ondervond in Spanje. Op p. 25 wordt voor de tweede maal geschreven dat de tolk aangeeft dat het moeilijk is om te tolken en dat ze fouten zal maken, wat ze niet wil en dat ze liever zou stoppen. Ze bevestigt dat verzoeker Saho spreekt maar een ander dialect. Op de vraag *“Bent u zeker van de vertaling die u tot hiertoe heeft gedaan?”* antwoordt de tolk *“Ja, ongeveer 90 %”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 25). Vervolgens overlegt de protection officer met verzoeker over welke taal zou kunnen gebruikt worden voor een interview. Verzoeker stelt dat hij de tolk wel verstaat, maar dat ze niet goed is in Saho. De protection officer bevestigt dat de tolk veel interviews bij het CGVS doet in Saho en dat het niet aan de tolk kan liggen (notities persoonlijk onderhoud, p. 26). De raadvrouw van verzoeker formuleert reserves over het onderhoud en meent dat geen beslissing kan worden genomen op basis van wat werd gezegd (notities persoonlijk onderhoud, p. 26).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er problemen rezen bij het vertalen van verzoekers verklaringen over zijn wedervaren in Italië, Spanje, Frankrijk en Duitsland (notities persoonlijk onderhoud, p. 8-15). Het onderhoud werd gestopt nadat verzoeker verklaringen aflegde over de discriminatie waarvan hij in Spanje het slachtoffer was. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal in dit verband, die besluit dat er kan worden van uit gegaan dat op zijn minst de kern van verzoekers verklaringen juist werd weergegeven en dat duidelijk is wat de grote lijnen van verzoekers asielmotieven zijn:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, de tolk Saho opmerkte dat er communicatieproblemen waren tijdens het persoonlijk onderhoud. De tolk verkoos er dan ook voor om het persoonlijk onderhoud stop te zetten uit vrees dat niet alles correct vertaald zou worden.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw verklaringen bij de DVZ aflegde in het Arabisch. Op uw annex 26, opgemaakt op 17/10/2019, verzoekt u immers dat u een tolk Arabisch wenst die u bijstand zou verlenen tijdens het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming. U legt uw verklaringen bij de DVZ op 12 november 2019 dan ook af met de hulp van een tolk Arabisch. Uit het verslag van uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat dit gehoor op een normale wijze en vlot is verlopen. U maakte geen bezwaar tegen de tolk Arabisch en het verloop in het Arabisch en vroeg op geen enkel ogenblik om een andere tolk tijdens het verhoor. U kon zich goed verstaanbaar maken en u en de tolk begrepen elkaar goed. U slaagde er probleemloos in om alle vragen te beantwoorden en alle nieuwe elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming aan te brengen en deze voldoende toe te lichten. U gaf op het einde van het verhoor op de DVZ, op de vraag of u nog iets wenste toe te voegen, alleen aan dat u hier graag de taal wilt leren. Het is niet aannemelijk dat u, wanneer u effectief problemen zou hebben ondervonden met de taal, u hier niets van zou hebben gezegd. (zie ‘Vragenlijst CGVS’, d.d. 12 november 2019 en ‘Verklaring DVZ’ d.d. 12 november 2019). U formuleerde niet enige opmerking of kritiek met betrekking tot de Arabisch tolk en gesproken taal tijdens uw verhoor. U maakte op geen enkel ogenblik gewag van eventuele communicatie- of andere problemen met de tolk en/of het verloop van het gehoor, en gaf nergens aan u niet voldoende te kunnen uitdrukken, laat staan omwille van de taal en de tolk het gehoor te willen stopzetten en/ of met een andere tolk te willen verder zetten.

U ondertekende, nadat het u in het Arabisch werd voorgelezen, het verslag van uw interview op de DVZ, waarmee u aangaf dat de hierin vermelde opmerkingen en inlichtingen oprecht en correct zijn en u het gehoorverslag aanvaardt. Er dient tevens te worden opgemerkt dat de Duitse autoriteiten, waar u ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, u een Arabische versie bezorgden van de ‘Belehrung bei Auslieferung und Ausweisung’ (vertaling: instructie voor levering en uitwijzing). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat u in Duitsland ervoor koos om uw procedure in het Arabisch te laten verlopen.

Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd of alles goed is verlopen tijdens uw gesprek bij de DVZ, bevestigt u dit (zie notities CGVS, p 2). Het is na tussenkomst van uw raadvrouw dat u aangeeft dat u de tolk wel verstond, maar dat de tolk u niet verstond (zie notities CGVS, p 2). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt of u de vragenlijst van de DVZ heeft nagelezen en of alles correct werd neergeschreven, zegt u dat u het niet heeft gemerkt, dat u het niet zeker bent (zie notities CGVS, p 2). Het is bevreemdend dat u niet meer moeite heeft gedaan om u van

de juistheid van de inhoud van de vragenlijst te verzekeren indien u problemen heeft opgemerkt bij de vertaling.

Bovendien dient geconstateerd te worden dat u tijdens het hele **persoonlijk onderhoud bij het CGVS** op geen enkel moment aangeeft dat u communicatieproblemen zou ondervinden met de tolk Saho. De tolk geeft aan dat u wel degelijk Saho spreekt maar dat u een ander dialect spreekt (zie notities CGVS, p 26). Het is alleen op het einde van het onderhoud, wanneer de tolk heeft aangegeven dat er communicatieproblemen zijn, dat u zegt dat u de taal wel begrijpt, maar dat de tolk niet goed in Saho is. U zegt vervolgens dat de tolk wel Saho spreekt, maar niet zo goed (zie notities CGVS, p 26). Hoewel de tolk zelf aangaf dat er een probleem was omwille van een ander dialect, verklaarde ze wel dat het persoonlijk onderhoud voor 90% correct werd vertaald (zie notities CGVS, p 25). Er kan dus worden vanuit gegaan dat op zijn minst de kern van uw verklaringen juist werd weergegeven en dat duidelijk is wat de grote lijnen van uw asielmotieven zijn."

Waar verzoeker aanvoert dat "het dan nog niet duidelijk is welke 10 % dan niet correct vertaald was..." merkt de Raad op dat verzoeker mag bewijzen dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt neergeschreven, op een andere manier door hem werd gezegd. Hij moet deze beweringen echter ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker licht niet concreet toe welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald. Hij had daartoe nochtans de gelegenheid middels zijn verzoekschrift, maar daarin beperkt hij zich tot het vermelden van de communicatieproblemen die reeds in het onderhoud werden vastgesteld, zonder in te gaan op welke verklaringen van verzoeker dan niet correct zouden zijn weergegeven. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat de vastgestelde communicatieproblemen zodanig zouden zijn dat de kern van zijn verklaringen niet juist werd weergegeven of dat niet duidelijk is wat de grote lijnen van zijn asielmotieven zijn.

2.1.3. Artikel 20 van het KB van 11 juli 2003 luidt als volgt:

"§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.

§ 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen.

Indien in het in lid 1 bedoelde geval de asielzoeker in gebreke blijft een tolk naar het gehoor mee te brengen, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten een beslissing nemen zonder de asielzoeker te horen voor zover aan deze laatste voorgesteld werd op het Commissariaat-generaal een geschreven verklaring op te stellen die als gehoor geldt. Indien de asielzoeker geen geschreven verklaring kan of wil opstellen, zal de Commissaris-generaal op basis van de elementen waarover hij beschikt, een uitspraak doen.

§ 4. Op elk moment van de procedure voor het Commissariaat-generaal, kan de asielzoeker beslissen om geen beroep meer te doen op een tolk en aan de bijstand van elke tolk, die hem ter beschikking werd gesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, te verzaken. In dat geval, blijft de taal van het onderzoek van de asielaanvraag die taal die door de Minister of zijn gemachtigde wordt vastgesteld, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, 3de lid, van de wet. Die beslissing van de asielzoeker wordt vermeld in de notities van het gehoor."

Uit de bijlage 26 van verzoeker blijkt dat hij de bijstand heeft gevraagd van een tolk Arabisch. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de e-mail van de raadvrouw van verzoeker en dat er steunmaatregelen werden verleend, in die zin dat een tolk Saho werd voorzien voor het onderhoud bij het CGVS. Het voorziene onderhoud met een tolk Arabisch op 12 november 2019 werd geannuleerd en een nieuwe datum werd vastgesteld voor een onderhoud met een tolk Saho.

In casu deed de situatie voorzien in artikel 20, § 3 van het KB van 11 juli 2003 zich niet voor: er blijkt niet dat het CGVS niet beschikte over een tolk die één van de talen gesproken door verzoeker beheerst. Integendeel, er was eerst een tolk Arabisch voorzien (van wie verzoeker oorspronkelijk bijstand had gevraagd) en vervolgens werd een tolk Saho voorzien (zoals gevraagd in de e-mail van verzoekers raadvrouw). Bijgevolg moest de commissaris-generaal niet aan verzoeker vragen om zelf een tolk mee te brengen of indien verzoeker hiertoe in gebreke bleef, een beslissing nemen zonder verzoeker te

horen. De beslissing werd genomen nadat verzoeker gehoord werd met bijstand van een tolk die één van de talen gesproken door verzoeker beheerst.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat verzoeker tijdens dit onderhoud heeft gevraagd dat een andere tolk zou worden aangeduid.

Een schending van artikel 20 van het KB van 11 juli 2003 wordt niet aangetoond.

2.1.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekers raadvrouw heeft een e-mail gestuurd met de vraag voor een tolk Saho in plaats van een tolk Arabisch en deze vraag werd ingewilligd. Hierboven werd reeds gesteld dat verzoeker niet aanduidt welke van zijn verklaringen niet op correcte wijze zou zijn vertaald. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.1.5. Voor wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betwist verzoeker dat hij in Spanje een beschermingsstatus heeft. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal zich hiervoor baseert op een Duitse beslissing in hoofde van verzoeker en de Eurodac-hit. Verzoeker wijst erop dat de Duitse stukken die zich in het administratief dossier bevinden, niet vertaald zijn. Inzake de Eurodac-hit wijst verzoeker erop dat alle lidstaten een "M" vermelden en ook allemaal een "1" achter de landencode, zodat de uitleg van het CGVS niet klopt. Verzoeker wijst erop dat vermeld wordt dat dossiers van voor november 2017 niet vermelden of de verzoeker een status heeft verkregen in een andere lidstaat en dat verzoekers vermeende VIB in Italië dateert van mei 2017 en in Spanje van augustus 2017.

2.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een "Eurodac Search Result" bevindt waarin bij elke lidstaat als "Mark Status" "M" wordt vermeld. Sinds 20 juli 2015 markeren de verschillende lidstaten personen met internationale bescherming met een "M" in het Eurodac-systeem (administratief dossier, stuk 11, map landeninformatie, nota Eurodac-hit "M"). Aangezien de Eurodac-hit inzake verzoeker melding maakt van de letter "M" (administratief dossier, stuk 11, map landeninformatie), kan op grond hiervan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Waar verzoeker aanvoert dat op het "Eurodac Search Result" na elke landencode het nummer 1 wordt vermeld, kan hij niet gevolgd worden. Enkel na de landencode voor Italië wordt het nummer 1 vermeld. Na de landencode van de andere lidstaten (Duitsland en Spanje) wordt telkens een uitgebreid cijfer vermeld dat begint met een 1, maar het blijkt duidelijk dat deze "1" deel uitmaakt van een groter cijfer (vb. 1180830). Enkel bij Italië wordt de "1" op zichzelf vermeld. Dit strookt met verzoekers verklaringen, die bij de DVZ op 12 november 2019 verklaarde dat hij in Italië in een opvangcentrum verbleef, dan door Spanje werd gevraagd om te komen in het kader van relocatie (verklaring DVZ 12 november 2019, vraag 30, p. 12). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hem in Italië gezegd werd dat hij mocht kiezen naar welk land hij zou gaan (notities persoonlijk onderhoud, p. 9), dat ze niet gezegd hebben in Italië dat hij erkend vluchteling was, hij antwoordde bevestigend toen hem gevraagd werd of hem in Italië werd meegedeeld dat hij een land kon kiezen waar zijn asielaanvraag zou worden behandeld, hij deed een interview in Rome en dan moest hij naar Spanje (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). In Spanje heeft hij zijn vingerafdrukken laten nemen, hij heeft er een kort interview gehad en hij kreeg een huis om in te wonen van de Spaanse overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 11). Hij bevestigt dat hij erkend vluchteling is in Spanje (notities persoonlijk onderhoud, p. 23).

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat uit de documenten van Duitsland die verzoeker voorlegde (administratief dossier stuk 11, map met landeninformatie) blijkt dat hij in Spanje een beschermingsstatus heeft verkregen. Verzoeker stelt in het middel dat deze documenten niet vertaald

worden, maar uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de relevante Duitstalige passages worden weergegeven en vertaald:

“Uit de documenten van Duitsland blijkt immers dat u ‘in Spanien einen Schutzstatus haben’ (vertaling: dat u in Spanje een beschermingsstatus heeft verkregen) (zie Abschiebungsandrohung – Durchführung des Aufenthaltsgesetzes (AufenthG) van 9 september 2019, p 3).”

Bijgevolg staat het vast dat verzoeker in een andere lidstaat, namelijk Spanje, een beschermingsstatus heeft. Uit wat hierboven gesteld wordt, blijkt dat hij dit niet op goede gronden betwist.

Ter zitting verwijst de advocaat van verzoeker naar de beschikking “louter schriftelijke procedure” in de zaak met rolnummer 243 339 van 10 juni 2020. De Raad stelt vast dat in deze beschikking werd vastgesteld dat de verzoekende partij in die zaak verschillende stukken voorlegde waaruit blijkt dat het document “Eurodac Search Result” geen betrekking heeft op deze verzoekende partij en dat er een materiële vergissing is gebeurd bij de identificatie op basis van de vingerafdrukken of bij het aanduiden van het vergelijkingsresultaat. In huidige zaak worden echter geen stukken voorgelegd waaruit zou blijken dat er een materiële vergissing is gebeurd bij de identificatie of de vergelijking van de vingerafdrukken van verzoeker. In voorliggende zaak stelt de Raad vast dat geen concrete elementen worden aangereikt die aantonen dat aan verzoeker geen internationale bescherming werd verleend.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, §3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1bis van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17, *Ibrahim, Sharqawi e.a.* om te stellen dat het vermoeden van behandeling van een erkend vluchteling of een persoon met een subsidiaire beschermingsstatus weerlegbaar is. De commissaris-generaal moet volgens verzoeker een concrete analyse uitvoeren op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens maar hij heeft dit niet gedaan.

Verzoeker herhaalt dat hij meent dat hij niet beschikte over een beschermingsstatuut in Spanje. Verzoeker stelt dat hij in ieder geval een kwetsbaar profiel heeft gelet op onder meer zijn communicatieproblemen. Daarnaast stelt verzoeker dat hij in zijn onderhoud verklaard heeft dat hij zich in Spanje bevond in een toestand van uiterste materiële deprivatie waardoor hij niet bij machte zal zijn aan zijn meest elementaire behoeften te voldoen. Verzoeker meent dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om alle redenen te vermelden die hem gedwongen hebben Spanje te verlaten. Het verhoor van verzoeker was gebrekkig. Verzoeker wijst op landeninformatie, meer bepaald het Country Report Spain 2018 van AIDA, bijgewerkt tot maart 2019 en de moeilijkheden tot toegang tot de huizenmarkt voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus die daarin beschreven worden. Hij wijst ook op passages in hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het *quasi* onmogelijk is om te overleven zonder de financiële steun van de overheid, dat er moeilijkheden zijn inzake toegang tot de arbeidsmarkt. Verzoeker verwijst naar het rapport van de Spanish Refugee Aid Commission van november 2018 inzake het gebrek aan toegang tot psychische zorgen, het gebrek aan toegang tot de huizenmarkt en de arbeidsmarkt. Verzoeker verwijst naar een doorlichting van de Raad van Europa inzake discriminatie in Spanje. Verzoeker benadrukt dat het administratief dossier geen enkele objectieve informatie bevat inzake de situatie van begunstigde van internationale bescherming in Spanje.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- uittreksels uit het “Country Report: Spain” van de Asylum Information Database (AIDA), update 2018, p. 86 en 87;
- een internetartikel van El Pais “Council of Europe urges Spain to create independent anti-racism body” van 27 februari 2018.

Ter zitting worden geen bijkomende documenten neergelegd.

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje, en (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.3. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje. Hiervoor wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

In dit verband stelt de bestreden beslissing nog het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

2.3.4. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de

Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

2.3.5. De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Wanneer u in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd gevraagd waarom u in Duitsland wenst te verblijven “... In Deutschland sehen Sie für sich eine bessere Perspektive für die Zukunft als in Spanien. Alle Ihre Freunde und Landsleute mit denen Sie gemeinsam geflüchtet sind, würden sich in Deutschland befinden. In Spanien würden Sie niemanden kennen. Sie möchten die deutsche Sprache erlernen und danach eine Ausbildung machen, eine solche Möglichkeit sehen Sie in Spanien nicht. Ausserdem lebe Ihre Schwester in Dänemark. Räumlich betrachtet, sei Deutschland näher an Dänemark als Spanien....” (samenvattend : U verkiest in Duitsland te blijven omdat u er andere Eritreërs kent en omdat u in Spanje niemand kent; omdat u de Duitse taal wil leren en een opleiding in Duitsland wil volgen en omdat uw zus in Denemarken woont en Duitsland dichtbij Denemarken ligt dan Spanje.) Hieruit blijkt geenszins dat u een vrees heeft ten aanzien van Spanje, waarvoor u internationale bescherming zou behoeven.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS **slaagt u er geenszins in om aannemelijk te maken dat u internationale bescherming behoeft omwille van uw levensomstandigheden in Spanje**. U haalt aan dat u in Spanje werd geconfronteerd met **racisme**. Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen had met de Turkse bewoners van het vluchtelingenkamp waar u verbleef. U geeft aan dat ze problemen maakten wanneer u bijvoorbeeld een tweede keer om eten ging (zie notities CGVS, p 24). U geeft tevens aan dat de Spaanse bevolking, eens ze weten dat u van Eritrea bent, een bepaalde manier van spreken hebben (zie notities CGVS, p 23). Verder haalt u aan dat het in Spanje moeilijk is om **werk** te vinden en huisvesting (zie notities CGVS, p 22). U zegt dat u geen werk kon vinden omdat u de gepaste documenten niet had (zie notities CGVS, p 11). U geeft aan dat u 39 euro moest betalen om een document te verkrijgen. Wanneer u wordt gevraagd of u misschien met dit document kon werken, zegt u: 'misschien. Er is een kans, maar ik ben niet zeker of ik het zou krijgen of niet.' Het is niet aannemelijk dat u zich niet beter zou hebben geïnformeerd over het document dat u nodig zou hebben om te kunnen werken. U heeft bijgevolg onvoldoende stappen gezet en onvoldoende informatie gezocht om tot de Spaanse arbeidsmarkt toegang te krijgen. U haalt tevens aan dat u geen kans zou maken op de arbeidsmarkt indien u de **Spaanse taal** niet onder de knie zou hebben (zie notities CGVS, p 11). De Spaanse overheid gaf u echter de kans om Spaans te leren. U heeft echter zelf deze lessen stopgezet omdat u het niet goed vond dat de lessen eens wel en dan niet doorgingen (zie notities CGVS, p 12). Ook hier heeft u onvoldoende actie ondernomen om het Spaans te leren terwijl u hiertoe wel de kans kreeg. U verklaart verder dat u geen **huis** kon vinden zolang u geen werk had. Echter, ook hiervoor heeft u geen stappen ondernomen. Er dient vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Spanje, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Spanje dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming."

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van zijn zaak is gebeurd. Verzoeker slaagt er niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie en een internetartikel aanhaalt met betrekking tot toegang tot huisvesting, overleven zonder financiële steun van de overheid, toegang tot de arbeidsmarkt, ernstige discriminatie op verschillende vlakken in Spanje. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten en internetartikels niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

2.3.6. Inzake verzoekers aangevoerde kwetsbaarheid omwille van de communicatieproblemen, wordt vastgesteld dat in de procedure bij het CGVS aanvaard werd dat verzoeker bijzondere procedurele noden had en dat er steunmaatregelen werden verleend, met name werd een tolk Saho voorzien in plaats van een tolk Arabisch. Hierboven werd reeds opgemerkt dat de communicatieproblemen niet zover gingen dat de kern van verzoekers verklaringen niet juist zou zijn weergegeven of dat niet duidelijk zou zijn wat de grote lijnen van verzoekers asielmotieven zijn

2.3.7. Inzake de toegang tot de huizenmarkt in Spanje blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij bij aankomst in Spanje vanuit Italië een huis toegewezen kreeg om in te wonen. Daarna verliet hij het land omdat hij er niet kon werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Toen hij vanuit Duitsland werd teruggestuurd naar Spanje in 2018, kon hij in een vluchtelingenkamp verblijven, soms moest hij dan ook op straat slapen (notities persoonlijk onderhoud, p. 14), als een soort van straf nadat er ruzie was geweest in het kamp (p. 19). Verzoeker stelt dat hem in Spanje werd meegedeeld dat hij na zes maanden een verblijfsvergunning zou krijgen, maar de eerste keer is hij maar drie maanden in Spanje gebleven en de tweede keer maar twee maanden, hij heeft nooit zes maanden gewacht (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Om de verblijfsvergunning te verkrijgen moest hij 39 euro betalen (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Hieruit blijkt dat verzoeker terwijl hij in Spanje was, bijna steeds onderdak

kreeg maar dat hij het verkrijgen van een verblijfsvergunning, wat rechten voor hem zou openen, niet heeft afgewacht of niet wenste te betalen voor het document.

Inzake financiële steun van de overheid verklaarde verzoeker dat hij financiële steun kreeg toen hij in het vluchtelingenkamp verbleef voor een bedrag van 220 euro, dit zou hij 1 x per maand krijgen.

Inzake toegang tot de arbeidsmarkt stelde verzoeker dat er in Spanje geen werk is en dat het verloren tijd is om er te blijven (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Om te werken had hij papieren nodig, een verblijfsvergunning, en moest hij de taal kennen (p. 11, 21 en 22). Hij kon de taal leren maar besliste om daarmee te stoppen omdat er soms les was en dan weer niet (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker stelde dat het zelfs met papieren niet makkelijk is om in Spanje werk te vinden en een huis te huren, er is daar geen werk (notities persoonlijk onderhoud, p. 22 en 23). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf niet veel initiatief heeft genomen om toegang te krijgen tot de Spaanse arbeidsmarkt of om de taal te leren.

Inzake discriminatie in Spanje stelde verzoeker dat ze racistisch waren tegen de Eritrese mensen, de Eritreeërs willen niet in Spanje wonen omdat er geen respect is voor hen en omdat ze er geen werk kunnen vinden (notities persoonlijk onderhoud, p. 23). De Turken in het vluchtelingenkamp discrimineerden hen ook vb. als verzoeker een tweede keer om eten ging, dan maakte de Turken ruzie met hem (notities persoonlijk onderhoud, p. 24), ook omdat de Turken geen verblijfsvergunning krijgen. Verzoeker is met anderen naar de politie gegaan om dit aan te klagen, de politie noteerde de namen maar deed verder niets. Verzoeker stelt dat ook de Spanjaarden zelf racistisch zijn ten opzichte van Eritreeërs maar kon geen concreet voorbeeld geven, hij vermeldde dat de Spanjaarden hen niet willen zien, niet van hen houden en hen discrimineren als ze weten dat ze Eritreeërs zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 25). Hieruit blijkt dat verzoeker vooral problemen had met de Turkse medebewoners in het vluchtelingenkamp en melding maakte van een algemene discriminatie van Eritreeërs in Spanje, maar geen concreet voorbeeld kon geven dat op hemzelf betrekking heeft.

In dit verband wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Uit de Duitstalige stukken in het administratief dossier (adm. dossier, stuk 11, map landeninformatie en adm. dossier, stuk 14, inventaris + documenten DVZ), waarvan de relevante passages vertaald worden in de bestreden beslissing (p. 3), blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij in Duitsland wilde blijven omdat hij er andere Eritreeërs kent, omdat hij in Spanje niemand kent, omdat hij de Duitse taal wil leren en een opleiding in Duitsland wil volgen, omdat zijn zus in Denemarken woont en Duitsland dichterbij Denemarken ligt dan Spanje. De Raad volgt de commissaris-generaal dat hieruit geen vrees blijkt ten aanzien van Spanje waardoor verzoeker internationale bescherming nodig zou hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen persoonlijke problemen aannemelijk maakt in Spanje en niet op concrete wijze aantoont dat hij als begunstigde van een internationale beschermingsstatus geen toegang zou hebben tot vb. huisvesting of de arbeidsmarkt. Nu verzoeker hiervan niet op concrete en persoonlijke wijze getuigt, heeft hij er geen belang bij aan te voeren dat het administratief dossier *“geen enkele objectieve informatie bevat betreffende de situatie van begunstigde van een internationale bescherming in Spanje”*.

2.3.8. Verzoeker kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.11. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET